

Juhász Ferenc

Fehér vasszék a kertben

Én nem leszek most se más,
mint aki eddig voltam.
Én nem vagyok most se más,
hiszen az Úr-Méneen lovagoltam.
Hitem körül szuszog a vad darázs,
az arany-gyűrűsoros barna villogás,
a selyem-bogáncs szemű szép gyanakodás,
a sejtes gombakalap arc-szemű duruzsolás,
mint egy mozaik-hártyaszárnyú csöpp mákoskalács,
dong az arany-vak virágpör-harácsolás,
sír az arany lábszár-puttonyú tavasz-villanás
a levegő-kék csöndbe csomagoltan.
Gyűlölhetnek elevenen, holtan,
szerethetnek holtan, elevenen,
én nem leszek most se más,
mint aki eddig voltam:
szerelmes nyári villám-bajóivás
mennydörgés-lilával tajtékká omoltan.
A tengert hörbölöm, a lángot ölelem,
hát csodálkozatok vágatás-győzelmemen.
Nem győz le bosszú, bánat, gyász, félelem,
agyamban poklot gyújt a türelem,
szívemben mennyet gyújt a szerelem.
Ülök egy karcsú, fehér kerti vasszéken,
egy vaspáfrány-hátú fehér vasszéken,
mint egy öreg gyík a mohás, pikkelybőr hő-terítéken,
ülök gyík-ágaskodással a láng-zöld késő-tavaszbán,
pikkely-mellényben, mint a láz a parázshő-ravaszbán,
vakulásra várva a káprázat-vigaszbán,
bűneim bánva, pedig mindig a jóra szavaztam,
sose a bűnre, bánatra, sosem a rosszra,
soha a halálra, élet-vágyam még nincs kifosztva,
őskor-nyájam még páncélosra osztva,
csipogva, tojást tojva, szikla-hegyekként torlódva robogva,
bőr vitorlákkal csőrösen lengve, nyikorogva,
és szikráznak színesen kétméteres szitakötők:

a gyémánt úritök koponyás ragadozó földi üstökösök.
Szent csillag-tájam nem kopsztotta
sem az élet-láz, sem a viráglét-émlékezet,
mint tollfosztáskor a gyors asszonykezek
a pihezőz rácslapokat a tollcsontvázról,
a fehér pehelyzászlót a hegyes szerkezet-tájról,
tépik, csipkedik a dolgos rózsaujjak a szűz pihe-lángot,
ahogy az angyalok tépik az Isten-szívről a bűnt, anyag-világot,
s leejtve szaruhalommá nő a váz-gyülekezet,
kis sárga kazla nő rács-dagadtan a konyhaasztalon,
s a könnyű puhaság, a gyászfehér láz-irgalom
rezegeve lángol, mint a selyem-szívverés-szorgalom,
reszketve bozsog, izzik, lüktet, piheg, mint részeg
darázs-lávától a zsiros viaszcellaház darázsfészek,
s a szarucső tollvázak magányukat mondják,
mint halcsontváz-boglya csipkeház hordák,
mint hóerdő-csöndes fényrács-fenyőfák.
Ülök a tavaszi fehér vasinda-kacsaringó széken,
mint tűz-trónján Dózsa, a láng-veszteségen,
az irtóztató jaj, az izzó bűn-vereségen,
a tavaszt könnyezem, a tavasz ifjúság-áruulásom,
elmúlt éveim paraszt-felkelése, dac-láz lázadásom.
S fehérén-feketén pettyez az árny-fény a szilvafáról,
ami csak nő, zöld kásával hallgat, hisz nem tehet magáról,
s madárszívvél kirakott fényrudak a tavasz-falon,
s csillagot ásít köröttem a piros csóhalom,
mint az ősz-eleji boldog esti kukoricafosztáskor,
s fönt fénypont szőnyeget szótt a mennybolt-őrző pásztor,
s mi nyakig süppedve ültünk a hűvös zöldfehéren
nedves, eres-hasú, cső-szakállas kukoricacső-levéiben
és olyan volt minden kukoricacső a tejfölös hold fehérben,
mint katicabogár-nyájtól ellepett sírkő az éji temetőben
és nő és gyermekorr alatt a csőszakállból bajusz-szurony
és nem volt bennünk se bűn, se halál, se élet-iszony
és ránk hullt a Tejút, mint fénypont-szövedék fehér függöny,
fehér cérnából horgolt fénysejt-fátyol égi börtön,
s akármilyen vár rám, most már szélmalmost hajtoa végig gyötröm
életem, s úgy nézlek Tavasz, mint aki kilépett-önmagából
s úgy nézem önmagam, ahogy a lepke néz a tűz-virágból.
Szívemben rózsakert, szívemben búzaföld, zöld mező,
szívemben, ősz szívemben mindig tavasz, nem temető!